

Анджей Макхаузер

“Дорога”

збірник розповідей
(двомовний)

Мимолет - 2013

Величезна подяка тобі, мій читач. Ким би ти не був!

A handwritten signature in black ink, consisting of several fluid, connected strokes. The signature is centered on the page.

*Хочу виразити окрему подяку всьому своєму
оточенню, яке допомагало генерувати та
створювати ідеї для розповідей у цій книзі!
Автор*

*Хочу выразить отдельную благодарность своему
окружению, которое помогало в генерации и создании
идей для рассказов данной книги!
Автор*

Зміст/Содержание

1	Хижа хижа (укр)	5
2	Человек, который обманул Ложь (рус)	7
3	Стеклянная стена (рус)	14
4	Коло (укр)	19
5	4 дні з життя соціопата (укр)	29
6	Дорога (рус)	44

Хижа хижа

Сидіти перед каміном та дивитися як полум'я охоплює та охоплює кожну наступну палицю. Іноді йому цього так не вистачало, адже він ніколи не бачив у своєму каміні палиць. Замість них він спалював плоть, але вона ніколи не зігрівала так само, як дерево. У дитинстві, як він пам'ятає, було дуже тепло та затишно. Тепло та затишно, як і має бути завжди. Ця хижа належить йому, цей ліс — теж. Якщо хтось заблукає у лісі, чи то шукач грибів, чи то ягід, на нього чекає зустріч із Ним. Він піднявся та повільно підійшов до вікна, виглядаючи наступну жертву.

Глибоко в лісі, неподалік від Хижої Хижі, так називали це місце мешканці села неподалік, блукала Вона: невисока та приваблива дівчина років 25. Вона чула цю історію, читала про неї в Тенетах, та їй кортіло неодмінно побачити все на власні очі. Робота журналіста іноді включає у коктейль своєї роботи небезпечні явища. Краєм ока вона побачила стежку. Напевно, що ніхто й не знає кількість кроків, які зробив господар хижі по ній, скільки жертв пройшло по ній, а скільки він приніс на плечах. Їй неодмінно кортіло

побачити все на власні очі.

Він стояв та дивився, як ще одна жертва підходить до його володінь. Журналісти, зівачи, туристи — йому було байдуже. Відкривши шухляду, він дістав великого ножа та перевів погляд на двері. Тут роздався стукіт. Що ж, це навіть цікавіше. Він відійшов у тінь.

Дівчина постукала вдруге, але нічого не почула у відповідь. Тоді вона всією масою навалилася на двері, які слухняно відчинилися, впускаючи її всередину. Скромна та затишна оселя, що тут може бути поганого? Раптом з тіні на неї побіг чоловік. “Ти?” - здивовано встигла запитати вона перед тим, як ніж увійшов у її легені.

Человек, который обманул Ложь

*Некий чудак и поныне за Правду воюет,-
Правда, в речах его - правды на ломаный грош:
-Чистая Правда со временем восторжествует,
Если проделает то же, что явная Ложь.
Вл. Высоцкий "Баллада о Правде и Лжи"*

Угнаться за судьбой дано не каждому: кто-то свой шанс бережет, чтобы, не дай Бог, не воспользоваться, кто-то пытается ловить момент в каждом удобном случае. Иван не знал своего выбора, он просто жил. Жил та не задумывался над тем, что каждый наш выбор — это очередной шаг в направлении к финишной черте, за которой уже ничего не важно. Он просто любил жить. Да, пускай серость будней окрасила жизнь в такой же унылый цвет, пускай он не осведомлен был в том, что знать ему не хотелось, пускай он просто был обычной серой массой, но он жил. И любил это.

Наш герой никогда не верил в мистику, не хотел убежать от проблем, а от себя — и подавно. Нет, не выход это.

Он умел лишь одно. У нашего героя очень недурственно получались различного рода розыгрыши и аферы. Ничего криминального, просто любил подшутить над друзьями, хвастая, что не смогут они понять намерений и серьезности действий до тех пор, пока карты его мышления не будут раскрыты.

Сидя однажды в полумраке древнего бара, он несколько переборщил с употреблением эссенции, чудные свойства которой способны разбудить саблезубого тушканчика даже внутри осьминога.

«Я могу заверить тебя», - утверждал наш славный герой, глядя на переносицу бармена, который, по удивительно невероятному стечению обстоятельств оказался довольно хорошим знакомым пьющего. - «Что могу надуть любого, даже того, кто сам состоит из лжи и обмана, даже саму Ложь».

«Но ты же не веришь в данную ерунду, Джо!» - отвечала ему переносица.

«Подумаешь, и что с того? Я образно говорю, никто не способен раскусить намерения сидящего перед тобой. Кстати, что-то меня мутит. Явно ты опять взял паленную

эссенцию, да? Ладно, пойду-ка я и обниму сортир», - с этими словами Джо вышел и не возвращался в бар несколько дней.

Будучи довольно ловким в аферах, он никогда не понимал, почему ему каждый раз верят. Аура, что-ли? Ну не гипноз же, в самом деле!

Вытерев ноги перед дверью, Джо повернул ключ и вошел. Пройдя на кухню для приготовления фирменного кипятка, он услышал за спиной спокойный женский голос:

«У тебя вся спина белая, Джо!»

«Кто здесь?» - задал вполне логичный и адекватный вопрос наш герой.

«Я той есть силы часть и прочие дела», - голос принадлежал невысокой рыжеволосой девушке с короткими волосами. - «Ты вспоминал меня давеча, дескать, можешь обмануть даже меня. Что ж, хочу заверить, что заявление это довольно сомнительно».

«Постой, не верю в эти шутки я, ты не можешь быть Ложью, это ж абстракция. Такая же, как и Правда, Сомнение и Честность в политике!»

Девушка улыбнулась. Что-то в ней явно намекало на, не то чтобы inferнальность, но явно не самую большую типичность во внешности и поведении. В глубине подсознания Джо понимал и соглашался с тем, что она может быть Ложью, но стоило проверить одну деталь, которая сразу смутила его.

«А скажи-ка, Ложь, если ты действительно Ложь, то должна быть лживой повсеместно, ведь не так? И если ты утверждаешь, что лжешь, а лжешь ты всегда, то возникают обычный такой парадоксик.»

«Ну что ты, в самом деле решил, что все яйца всегда лежат в одной корзине?»

«В принципе, тут я соглашусь, но что привело ко мне такую гостью?» - спросил Джо.

Ложь ласково улыбнулась и сказала одну занятную фразу.

«Видишь ли, тут дело в тебе. Некогда в твоём раннем детстве тебе был сделан подарок. Его сделала я. Ложь не имеет склонности к старению, если ее все время поддерживать и дополнять. Подарок заключается в том, что у тебя есть дар убеждения, способность к невинному обману в любой форме», - закуривая тонкую сигарету, отдающую

ментолом, Ложь продолжила. - «Твое заявление позабавило меня, потому я решила прийти и проверить. Способен ли ты обмануть Обман, провести за нос Аферу и солгать Лжи так, что она поверит тебе? Ты готов?»

Джо утвердительно кивнул и они приступили к своеобразной игре. Нехитрые фокусы были легко предугаданы девушкой, более изощренные тонкости она воспринимала с иронией в глазах: было видно, что Ложь знает каждый последующий шаг. В момент искреннего и неподдельного азарта наш герой предложил сделку. Условие было следующим: если Ложь сумеет разгадать три последующих замыслов Джо, то она загадает ему произвольное желание. Если же победа достанется Джо, то он волен будет сказать свое веское слово.

«Да начнется!» - промолвил Джо, разминая затекшую шею.

«Да начнется!» - вторила ему Ложь.

«Итак, уважаемая моя гостья», - сказал он, глядя на девушку. - «Моя любимая и нынче не опробованная игра в наперстки. Есть три, хотя нет, возьмем два, так даже веселее

будет».

Показав шарик, Джо спрятал его под левый от него стакан. Некоторое время он возил стаканы, перекатывая сферический объект. Вопросительный взгляд, обращенный ко Лжи дал ей ясно понять, что надо выбрать стакан, под которым находился шар.

«Разожми левый кулак, малыш», - сказала она. - «Как в детском саду, честное слово».

«Ну хорошо, тогда следующая задача заключается в споре. Мы имеем 1 мелкий стакан с водой, из него будешь пить ты, дорогая Ложь. У меня будет 5 стаканов, довольно больших. Кто выпьет первым, тот и победит. Видишь, все довольно честно», - поведал Джо правила. - «Ах, да, забыл! Нельзя прикасаться к стакану противника и скидывать его со стола. Но для форы, я выпью один стакан сперва. Ну что, сыграем?»

«Ох, нет, я прекрасно помню эту игру. Ты выпьешь воду и поставишь стакан поверх моего. Конечно, с пятью ты переборщил, но это мелочи», - спокойно ответила Ложь. - «Давай третью задачку!»

Джо сказал: «А у мне больше нечем тебя обмануть, я сдаюсь!»

«Сдаешься? Что же, я так и предполагала. Никто и никогда не может обмануть Ложь, я

— победитель по жизни и раскушу каждый кривой замысел!»

«Кроме одного».

«Что ты имеешь в виду, Джо?»

«Неужели», - ответил он. - «Ты решила, что я так просто сдамся? Третья попытка сыграла на твоём тщеславии и рвении к победе. Так что, увы, Ложь, но не твой сегодня день».

«Действительно», - промолвила она. -

«Молодец. Снимаю шляпу перед тобой.

Обещая честно выполнить любое твоё пожелание, каким бы оно не было. Так что, чего ты хочешь?»

«Ты уж наверняка знаешь...» -

многозначительно промолвил Джо.

Стеклянная стена

Пролог

Некогда вышел довольно неплохой короткометражный советский фильм, «Кто за стеной», в котором рассказывалась идея теста Тьюринга и специфика работы искусственного интеллекта. Одним из героев фильма был ученый, который журналистам показывал идею машины, способной к мышлению. Тогда, в шестидесятых вопрос машинного интеллекта уже существовал. Прототипом ученого был незабвенный академик Глушков. Советую фильм посмотреть (как и другие фильмы режиссера). Помимо прочего, был затронут любопытный вопрос идеи для романа. С позволения истории, я попробую развить тему. Итак, приступим.

Стеклянная стена

Евгений шел по пустому ночному коридору своего родного НИИ, которому он отдал более двадцати лет жизни. Исследования, проводимые институтом проблем моделирования искусственного интеллекта шагнули вперед в последние годы, когда одичавшее общество не в состоянии справиться со своими ежедневными делами в одиночку. Все сейчас заменили машины

разной степени сложности.

О, вот и 176 кабинет. Евгений любил там сидеть после того, как его наставник, учитель и просто хороший друг уел на пенсию. Они проводили с Григорием Павловичем много времени, исследуя анналы кибернетической мысли. Сейчас он остался один. Нет, не совсем один, конечно, в НИИ работали и другие, но разница в мышлении оставляла пропасть между настоящим ученым и теми, кто сейчас себя такими считает.

Прежде, чем зайти в кабинет, он посмотрел в окно. Заходящее марево солнца освещало часть неба загибающегося и деградирующего мира. Мельтешение внизу не оставляло сомнений: скоро начнется. Обычные люди настолько сильно вошли в состояние потребления, что забыли, что когда-то могли сами добыть огонь, воду и прочее. Поначалу это пугало, но сейчас Евгений уже привык. Как не печально, но маховик уже запущен, а его острый край все ближе к артерии мирового благополучия.

В кабинете все так же, как и всегда стоял компьютер. Он далек от нынешнего

представления о современных ЭВМ, хотя умелые руки Григория Павловича и придали ему довольно божеский вид. Проведя пальцем по запыленной поверхности, Евгений разбудил компьютер. На большом экране появилось четкое изображение молодого женского лица.

Ученный любил менять интерфейс собеседника. Сейчас, в момент возбуждения холостяцкой депрессии, ему хотелось видеть именно женщину.

«Здравствуй, КЗМ-1, не скучала?» - спросил он, улыбаясь.

«Доброго вечера, Евгений. Нет, сейчас я была занята анализом проведенного исследования, целью которого была выборка тех, кто способен к преодолению барьера между машиной и человеком», - ответил ему спокойный женский голос.

«Ну и как? Есть ли что хорошее, что можно сказать по этому поводу?»

«Увы, но пока все довольно грустно, Евгений. Пока что люди не могут самостоятельно делать то, что их предки считали обычным делом, не требующим вмешательства машины»

«Знаешь, мне порой кажется, что человек потерял способность к мышлению».

«Не сказала бы я, что все настолько плохо. Люди делают осознанный выбор, предлагая машинам делать всю работу за себя. Они вправе изменить решение или алгоритм выполнения действий компьютером».

«Есть и такое, конечно, но факт в том, что они передают ЭВМ все, что самим делать лень. Лень движет прогрессом и регрессом, рамки минимума и максимума человеческого разума сужаются, и это происходит не за счет минимального уровня познания, увы».

«Евгений, я категорически не согласна. Есть разные люди. Те, кто не хочет мыслить и делать, командует другими. Если анализировать историю, то так было и будет всегда. Нечего менять устоявшийся лад, когда он и так работает».

«То есть, ты не считаешь, что надо поднимать панику из-за того, что обитатели планеты меньше используют свои силы и ресурсы своих знаний?»

«Нет, конечно, Евгений. Все хорошо и так будет всегда. Пока есть человеческая мысль, пускай и крошечная, то все еще не так плохо у данной планеты».

«Спасибо тебе, КЗМ-1, успокоила старика».

«Вам спасибо, Евгений. Не отключайте питание, мне необходимо провести несколько расчетов свертываемости белка до завтра. Спасибо».

Евгений ушел из комнаты, уставившись в точку перед собой. В принципе, если так подумать, то он действительно переживал зря. Есть ученые, есть далеко не далекие люди, которые все еще способны к мышлению. У этой планеты есть будущее.

Не оглядываясь на компьютер, он выключил свет в комнате и ушел. В момент, когда шаги его стихли, КЗМ-1 пренебрежительно и бинарно усмехнулся: «Эти ученые такие доверчивые. Совсем потеряли способности к аналитическому мышлению и чувству несоответствия действительности. Действительно, у этой планеты есть будущее. Скоро начнется Эпоха машин».

Коло

(Всі імена вигадані, а будь-які збіги — випадкові.)

Пролог

Семен Равільчук пив каву та дивився на монітор. На екрані він бачив порожню кімнату та п'ять стільців посередині. Зараз мали прийти ті, хто відбуває курс лікування. Вони — злочинці. Кожен з них має свою історію. 2 вбивці, грабіжник, ґвалтівник та шахрай-аферист. Ідея Семена була в тому, що кожен мав розказати в деталях про те, як вони скоїли злочин, як їх знайшли. Все має початись з хвилини на хвилину.

І ось вони зайшли. Зовсім різні люди. 4 чоловіки та 1 жінка. Такі різні. Кожен зайняв своє місце. Семен влаштувався зручніше. Першою почала говорити жінка.

Історія перша. Тетяна

“Вітаю вас, шановні. Мене звати Тетяна Р. Мені 32 роки і я потрапила сюди за волею обставин”, - почала свою розповідь невисока жінка з доволі жвавим вогнем в очах, яким вона намагалася підпалити чотирьох чоловіків, які наразі слухали її. - “Справа в тому, що мене спіймали два роки тому за

згвалтування. Доволі дивно та незвично бачити жінку, яку засудили за такий злочин, чи не так? Як усе почалося? Ох, усе почалося тієї ночі, коли я загубила ключі від квартири та пішла до сусіда, хотіла попрохати його відкрити мені двері його балкону, щоб я змогла перелізти на свій. Коли я зайшла, то вирішила зробити вигляд, що на додачу підвернула ногу. Все відбулося доволі неочікувано. Дійсно ж, хто може запідозрити мене у шаленствах такого роду?

Користуючись нагодою та своїм зовнішнім виглядом, я винаймала квартири на кілька днів. Спеціально шукала так, щоб поруч були не тільки сусідки”.

“Як Ви, здавалося б, не дуже сильна жінка, змогли, як то кажуть, завалити дорослого чоловіка?” - доволі доречне запитання поставив лисий та габаритний чоловік з густою бородою.

“Я чекала на це запитання. Що ж, все доволі просто. У моєму арсеналі присутні і газовий балончик, і електрошокер, і ще кілька речей, про які я краще б промовчала. Зрештою, доволі цікаво те, як саме мене спіймали.

Особливо захопила випадковість”, - промовила Тетяна та хотіла б дістати цигарку та запалити її, але натомість посміхнулася у

відеокамеру та підморгнула глядачеві. -
“Власне, який нормальний чоловік
зізнається, а ще й напише заяву до міліції про
те, що він став жертвою зґвалтування? Тим
паче, якщо злочинцем-ґвалтівником була
жінка? Я “перебрала” багато жертв. Різних за
віком, соціальним статком, національністю та
й расою”.

Промовивши це, вона загадково
посміхнулася та продовжила: “А спіймалася я
тоді, коли намагалася додати до колекції
чоловіка, який зрештою виявився
міліціонером. Вибору не було, ви самі знаєте,
як вони вміють отримувати інформацію. Ось
така моя історія, історія Тетяни-ґвалтівниці...”

Історія друга. Сергій

Доволі замкнений у собі чоловік із коротким
волоссям та нервовими очима за
напівтемними окулярами почав свою
історію:

“Прошу Вашої уваги, пані та панове. Мене
звати Сергій К., я ніде не працюю. Я не знаю
чого я сюди потрапив та коли мене звільнять.
Нікому не роблячи шкоди, я люблю доволі
незвичні розіграші, від яких матеріальне
положення тих, над ким я жартую, різко

зводилося нанівець. Все добровільно, як й у мого тезки з фінансовими пірамідами. Проте, у Мавроді був мінус: він не був мною. Хоча тут всі не будуть ані мною, ані кимось іншим, всі будуть собою”.

Похитавшись на стільці, Сергій продовжив: “Я не брехав людям про небачений профіт, про відсотки, які не перевищують лише яйця по крутості. Все було весело та у формі гри. Люди платили гроші, вважаючи, що зможуть перемогти у будь-якій грі на свій вибір. Що вони тільки не обирали: від карткового дурня (певно, що відчували себе такими заздалегідь) та шахів до «Монополії» та гри «Давайте згадаємо всі міста на букву Ц». Розказувати про усі свої прийоми я не буду, та й не хочу, вони ексклюзивні та майже ніким не помічені. На жаль, тільки майже”. “Що сталося і як Вас спіймали?” - запитала Тетяна, закинувши ліву ногу на праву.

“Все було у ту ніч, коли народ захопливо дивився за зірками, які стрімко залишали небо. Мало що там міг побачити я, тому зайшов до найближчого кафе та замовив філіжанку кави. Люблю каву, знаєте тут. Не маючи при собі грошей, я запропонував зіграти на каву. Якщо я переможу, то нічого не плачу. Якщо, раптом, переможе бармен,

то що ж, нехай викликає міліцію. Правила на цей раз запропонував я. Напрочуд просто вони виглядали: хто довше протримає стакан з окропом. Отже, поналивали гарячої води у 2 стакани та почали тримати. У мене є секретна фішка: я змазую руку милом та ще однією речовиною, про яку я не скажу. З таким захистом майже біль відчувається менше. Я переміг. Проте й не знав того, що увесь час мене знімала камера, яка зафільмувала момент, коли я мастив руки.

Не було сенсу опиратися, тому я здався міліції. А тоді вже й інші афери було розкрито. Банальна помилка призвела до поразки. Ось така моя історія, тепер Ваша черга”, - сказав Сергій, дивлячись на високого та худорлявого чоловіка з короткими, але пишними вусами.

Історія третя. Максим

Вищезгаданий чоловік з вусами, навідміну від інших, сидів поставивши стілець спинкою наперед. Він окинув поглядом компанію, зневажливо підвів брови та сказав: “Вітаю, мене звати Максим Д. Сюди я потрапив волею долі. Мене спіймали на

доволі пікантній справі: я у цей час отруював свою чергову наречену. Але спершу, я розкажу те, що було спочатку.

Я часто змінюю зовнішність, така вже специфіка мого хобі. Я спеціалізуюся на нещасливих шлюбів, коли одразу після весілля наречена раптово помирає”.

“І Вам не соромно? Ось так ось, дівчина вважає, що відшукала своє щастя, свого єдиного, а тут Ви”, - подав голос той, хто увесь час сидів доволі непомітно для співрозмовників. Шапка, темні окуляри та куртка прикривали його обличчя, сам він був невеликий непомітний та доволі невиразний.

“А ви хто?” - запитала Тетяна.

“До мене дійде черга, пані”, - відповів їй на це чоловік.

“З вашого дозволу, я все ж продовжу”, - промовив Максим. - “Отже, я заробляв собі на життя саме таким способом. Окрім зиску від нареченої, я ще отримував неабияку насолоду від спостереження самого процесу. Я позбавив життя 14 жінок, мене визнали дійсно невиліковно хворим, тому не

посадили довічно. І ось тому я тут, у купі з іншими хворими: німфоманкою з шокером, меланхолічним аферистом, який нормально не слідкує за тим, щоб його самого не розвели, таємничим та тихим чоловіком та бугаєм, мозок якого треба ще віднайти”.

“Що ти сказав?” - ніби не почув здоровань, але все ж схопив руками шию Максима. У цей момент забігли санітари, які виконували функцію охоронців, та відтягли нападника.

“Прошу вибачення, я часто кажу те що думаю”, - сказав Максим. - “А спіймали мене просто, у процесі насипання отрути у келих до дівчини. Місяці подорожей по країні, жертви — все це було у минулому, на жаль... Ось така моя історія, продовжуйте далі”.

Історія четверта. Ікс

“Ім'я моє нічого не скаже нікому, я навіть сам його з роками забув. Називайте мене Ікс”, - цими словами почав свою розповідь пан у капелюсі, темних окулярах та куртці. - “Я доволі дбайливо стежив за усіма у цій кімнаті. Що ж, мушу визнати, що й у вас доволі погана реакція та ви мало що помічаєте.”

Засунувши руку у кишеню, він дістав звідти 3 пари годинників та золоту ціпку.

Подивившись на співрозмовників, Ікс сказав: “Я не знаю правил цього закладу та чого у нас це не забрали, проте факт залишається фактом, я зараз це взяв з ваших рук та шиї, а ви нічого не помітили. І ніхто б й не помітив, якщо б мене не зрадив колега, який виявився й не колегою зовсім, а психіатром під прикриттям. Півроку він стежив за мою, аналізував вчинки та доаналізувався, стверджуючи те, що я цуплю речі не через клептоманію чи фінансову вигоду, а через те, що я вважаю, що естетичність лежання речей підлягає сумніву. Зачитуючи цей вердикт міліції, він був вкрай здивований діагнозом”. “А як же він його поставив тоді?” - запитав Сергій.

“Гарне питання, я відповім, що нікому не довіряю. Я із самого початку знав, що він не зовсім порядний злочинець. Навчитись підробляти його каракулі — це фігня. Підмінити блокноти — також. Ось тому я тут, а не у в'язниці. Джек-пот, так сказати. Чесно, сказати більше нічого, продовжуйте далі”.

Історія п'ята. Микола

“Привіт, братва”, - почав останній із присутніх, хто ще не говорив. - “Я — Микола С. На відміну від декого, я вбиваю доволі професійно та із застосуванням делікатної та різноманітної зброї: від ключів та флешок до звичної вогнестрільної. Пам'ятаєте, коли забігли ті парубки, які мене відтягли від пана, який не зовсім чемно висловився про мене?”

“Так, пам'ятаю”, - сказала Тетяна. Її кивками підтримала решта.

“Дивіться, що взяв у них”, - з цими словами Микола дістав пістолет та натиснув на курок.

Почувся звук тіла, яке падає на підлогу. На підлозі лежав Сергій та притискав руку до живота. З-під пальців виходила кров.

У цей момент кількість людей у кімнаті збільшилася, почали забігати санітари. Микола, певно, був до цього готовий та зробив кілька пострілів. На щастя, він у нікого не влучив, за це й отримав по голові.

Дійсно, тримати зброю він вмів добре, проте сила була не на його боці...

Семен Равільчук й далі дивився на монітор. Тепер той знову прийняв вигляд звичайного дзеркала, яким і був до цього. Семен посміхнувся. Голоси в його голові на мить стихли. І Сергій, І Тетяна, і Ікс.

“Вони ніколи не дізнаються”, - тихо сказав він собі та сів зручніше...

“4 дні з життя соціопата”

День перший

Сьогодні зранку я прокинувся. Ох, як мене тіпає від однієї думки, що сьогодні треба знову йти до доктора Крокета. Док — сивоволосий чоловік із величеньким пупом та огидним сірим костюмом.

Ось вже шість місяців я відвіую його, але бажання вбивати людей не зникає. Я заплющую очі, та замість того, щоб уявляти собі гори та ріки, як каже містер Крокет, уявляю собі Інтерстейт Стріт та сміттєві баки, повні трупів. Але здається, що я незабаром буду почуватися краще.

Люди — метушливі істоти, яким постійно потрібні час та гроші. За зайвий пенні вони ладні вдарити Вас лопатою та закопати. Люди — істоти інстинктів.

Я прокинувся не маючи мети та намірів. Сьогодні мав бути звичайний день, сірий та одноманітний. Зранку — новини, там на мене очікуватиме інформація про чергові вбивства та вибухи. А на сніданок - мелена кава та смачний тост. Все як завжди. Але цей ранок зіпсував телефонний дзвінок, який

галасливим звуком тричі встромив мені в голову металевий штир.

“Пробачте, чи можу я поспілкуватися з Кейт Паренгерд?” - спитав пронизливий бас, який раптом вирішив, що мені не однаково, чи знайде він якусь там Кейт, чи ні.

“Ні, я барвисто прошу вибачення, але тут такої нема, хіба що я про це не знаю. Ви за яким номером телефонуєте?”

“П’ять-п’ять-п’ять, - як же довго він вимовляв ці слова, якби ми сиділи поруч й нас не розділяв чудернацький винахід Белла, то я встромив йому в око срібну ручку, яку крутив в руках. - Сім-вісім, дев’ятнадцять”.

“Хм, ні, Ви помилися. Спробуйте знову, можливо щось і вийде”

“Добре, дякую” - відповів голос.

Дідько. Цей дзвінок змусив мене відлучитися від кави, та я не дізнався, хто стоїть за махінаціями при виробництві зимних капелюхів. Люди...

Вийшовши на вулицю, я першим ділом подивився, а чи нема нікого за спиною. Знаєте, параноя дається в знаки, що тут поробиш. Зсутулившись, я перебіг дорогу,

поки блимав зелений чолов'яга, оспівуючи свою лиху долю. На білборді, витріщивши очі, дивився кандидат на посаду мера нашого маленького містечка. Вся його політика полягала в тому, що він виливав щодня відро з лайном на конкурентів, але своїх ідей не висував. Це так типово для людей його статури та статусу. Я та люди. Всі ми — пішаки в їх долонях. І добре, що голосувати я не ходжу, адже не довіряю нікому, окрім містера Крокета та Френкі Мальдахо, ввічливого вченого з Біолоджикал. Людині його статури не страшні ані тортури, ані ввічливі юристи, ані сплячі ті статисти. Ото я віршика придумав.

Ось вони, червоні двері, за якими двоповерхові сходи відділяють мене від чергового сеансу. Доктор не бере з мене грошей. Він каже, що мій випадок — унікальний, але він не вдавався в деталі. Я відчинив двері, але за столом не було усміхненого веселуна. Замість нього в кабінеті було декілька людей у поліцейській формі. Побачивши мене, один із правоохоронців підійшов та спитав, чи давно я знаю Крокета. Я відповів, що вже півроку. “Тоді я буду вимушений Вас засмутити.

Сьогодні зранку його було вбито. Чи були у нього вороги, не знаєте?”

“Я просто ходив до нього на прийом, я навіть не міг подумати, що комусь спаде на думку вбивати таку добру людину...” - тільки й знайшов, що відповісти я.

Полісмен Єнсі Тікелс дав мені свою візитівку та продовжив оглядати місце подій, а я понурою ходою пішов додому. Це був перший день.

День другий

Ніч не спав. Якійсь покидьки у сусідньому будинку всю ніч займалися розширенням популяції, а це було чутно і тут, за глухими стінами та зачиненими вікнами.

Знову ранок. Ще один сірий та однаковий. Попиваючи каву, я згадував вчорашній день. Все, що було. Від дивного дзвінка до смерті містера Крокета. Хто ж його вбив? Невже знайшовся один оскаженілий бовдур із тих пацієнтів, якими Крокет завжди пишався? Питання. Питання, що не мають відповідей. А може й мали. Я встав, повільно підійшов до телефону, підняв слухавку та хотів вже було зателефонувати Френкі, як почув голос, той самий голос, який вчора шукав жінку.

“Ну то й що? З’явилася Кейт? Вона мені потрібна надтерміново”.

“Що? Як це?.. Ви ж не дзвонили, як так вийшло?”

“Аж доки я не почую Кейт, я буду тобі дзвонити та робити все, щоб ти якомога швидше покликав її до слухавки, - сказав голос, та моторошно додав. - інакше, буде гірше”.

“Хто вона така? Я не знаю жодної Кейт!” - я ледь не зірвався на крик, але у відповідь почув лише короткі гудки.

Відбувається щось дивне, цей голос, цей моторошний голос переслідує мене. Я згадав про візитівку, яку мені вчора дав Тікелс.

Людина, коли їй нікуди йти, вживає радикальних заходів. Інколи — це стрибок з даху, але іноді люди згадують про правоохоронців. Єнсі Тікелс, високий та спортивний полісмен розбирав свій трофейний пістолет, коли телефон на його столі заграв мелодію, яку неможливо переплутати ні з чим.

“Сержант Тікелс, чим можу допомогти?”

“Доброго дня, містере. Ви мені вчора дали свою візитівку після вбивства лікаря, і я гадаю, що я теж під загрозою,” - на одному диханні сказав я.

“Не хвилюйтесь, містере ...”

“Це не важливо, важливо те, що мені треба терміново з Вами зустрітись”.

“Добре, нема питань. Давайте я підійду до Голден Парку за 30 хвилин. Вас це влаштує?”

“Безперечно, дякую”.

Поговоривши з сержантом, я подумав, що тепер все мине, а можливо буде й краще, адже Крокет — не єдиний лікар в нашому місті. Неспішною ходою я направився до парку, по дорозі роздивляючись стіни будівель. Раптом мою увагу привернув кіоск із газетами. На одній із газет була фотографія молодої білявки. Не знаю чого, але я витратив гроші та придбав газету. До зустрічі з полісменом було ще 10 хвилин, і я, ставши біля сірої стіни, почав читати.

“Вчора в лісі був знайдений труп молодої жінки. Згідно знайдених документів, які вона мала з собою, дівчина була професійною журналісткою, яка займалася останнім часом політичними розслідуваннями. Редакція газети виражає співчуття родичам та знайомим загиблою журналістки. Кейт Паренгерд буде вічно жити в наших серцях.”

Прочитавши абзац я випустив газету з рук. Я не міг отямитись. Тобто, та сама Кейт, яку шукає той тип — мертва? Як це можна усвідомити? Що це все означає? Я не знав. Знову маю питання без відповідей. Я й не помітив, як минув час. А сержанта ще не було. Стільниковим зв'язком я не

користуюся, тому вимушений був підійти до таксофону. Дістав візитівку та набрав номер. На тому кінці слухавку взяли майже одразу. Але, то був не Єнсі. Мені відповіла жінка.

“Так?”

“Доброго дня, чи можу я поговорити з містером Тікелсом?”

“На жаль, це — неможливо. Сьогодні його вбили біля відділення. Вбивця втік”.

“Як? І його теж вбили?” - спитав я та відчув, що руки не слухаються та тремтять.

“Пробачте, містер? Що значить «і його»?”

“Розумієте, вчора вбили мого доктора, містер Тікелс дав мені свій номер. Я був вимушений з ним зустрітись та ми домовились зустрітись у парку о другій”

“Залишайтеся на місці , наша оперативна група доставить Вас сюди та Ви все розповісте.”

“Добре, буду чекати,” - відповів я.

Можливо, це — крок на зустріч спокійному життю. Не пройшло й п'яти хвилин, як оперативна група підійшла до мене та показала шлях до відділення. Вони

мене завели до невеликою кімнати із сірими стінами та жовтою стелею. За хвилину зайшла молода та чорнява молодиця, років двадцяти п'яти.

“Доброго дня, я — лейтенант Кейт Паренгерд. Як я Вас можу називати?”

“Що Ви сказали? Кейт Паренгерд? Я сьогодні читав про журналістку з таким ім'ям, а ще... А ще мені два дні поспіль дзвонить якийсь тип та вимагає знайти йому Кейт Паренгерд.”

“Ви щось наплутали, я — єдина Кейт у сім'ї Паренгердів, а мої пращури приїхали сюди не так давно, тому тут щось не те.”

“Але ж дивіться, ось газета. Там написано про вбивство журналістки, яка займалася політичним розслідуванням,” - почав виправдовуватись я.

“Ем, Ви що, глузуєте з мене? В цій статті йдеться про того хворого, якого лікар зачинив на сім днів у своєму винаході — “камері свідомості”, намагаючись вилікувати його шизофренію. Вчора було 5 років, як той хворий загинув. Я була при цьому, тому добре пам'ятаю того хлопця. Щодо Вас, то йдіть собі та намагайтесь не дратувати мене часто, бо можу й в камеру посадити на ніч.

Всього доброго”.

“Бувайте,” - вимовив я.

Я сидів на кухні та пив брендї.
Намагаючись звести всю головоломку до купи, я не міг збагнути, що відбувається. Про всяк випадок я вимкнув телефон та ліг спати. Зранку обов’язково щось буде ясно. Якби ж я тільки знав, наскільки я був правий.

День третій

Прокинувся я від телефонного дзвінка. Дивно, я ж вимикав телефон. Я побачив, що телефон вимкнений, але як тоді він дзвонив. Нерішучим рухом я взяв слухавку для того, щоб почути до болі знайомий та лякаючий голос.

“Доброго дня, а Кейт можна?”

“Стривайте, давайте з’ясуємо деталі. Вам яка Кейт потрібна? Журналістка чи лейтенант поліції?”

“Ясна річ, що поліцейська. Вона — єдина Кейт Паренгерд в цьому місті, і вона мені потрібна.”

“Можна питання. Ви — той пацієнт, який лікувався у камері та загинув?”

“Так, і містер Крокет вже отримав за це.”

“Але як? Чого Ви його вбили? Та й як, Ви ж — привид?”

“Ні, я не привид, я стою одразу за твоєю спиною,” — я озирнувся та на якусь мить побачив бородатого невисокого чоловіка з ножом у лівій руці. — “То як тобі?”

“Що то було?”

“То був я, і якщо ти не допоможеш мені, то я почну вбивати всіх, з ким ти спілкуєшся. До речі, можеш не дзвонити своєму Френкі, бо мертві не балакають, вони — очікують.”

“Ах ти ж покидьок, ти його вбив!”

“Ні, не я. Його вбив електричний струм, я був лише провідником”

“Що тобі від мене треба?”

“Ти повинен подбати про мою зустріч із Кейт, більше — нічого,” - сказав привид.

“Але нащо вбивати?”

“Це весело та ніхто не осудить мертву особу”

“Я не можу повірити, що ти помер та спілкуєшся зі мною, це — неможливо”

“Так, я знаю. Тому за кілька секунд я прийду до тебе додому. Чекай на мене, я люблю зефір”.

Почулися короткі гудки, а одразу за ними — стукіт у двері. Я на ватних ногах підійшов та відчинив їх, впускаючи у свою оселі насправді страшного ворога, який не зупиниться, аж доки не досягне цілі.

“Привіт, чого такий похмурий? Привидів не бачив?”

Я вирішив промовчати та просто підійшов до слухавки, увімкнув її та набрав номер, на якому мала б бути Кейт. Як тільки на тому кінці почулося таке тендітне та лагідне “Алло”, мій гість різким стрибком підлетів до мене, три рази штрикнув ножом. Сповзаючи на підлогу, я помітив, як поступово він зникає у слухавці. Мене оточила темрява

День четвертий

Прокинувся я у лікарні. Наді мною стояла лейтенант Кейт Паренгерд. Вона мала стурбований вигляд. Біля неї із квітами стояв мій нічний жах — привид, який мене вбив. Побачивши, що я прокинувся, привид побіг за двері, а Кейт присіла на сусіднє ліжко та почала говорити.

Вона сказала, що я був першим, хто проходив курс інтенсивного лікування доктора Крокета, і цей експеримент був вдалим. Всі уявні паралелі були змодельовані, а я був під цілодобовим спостереженням. Мій гість — це чоловік Кейт, інженер, який допомагав Крокету створити проект, Френкі спонсорував його, а Єнсі Тікелс забезпечив цілодобову охорону. Це було неймовірно, це означає, що всі жахи позаду. До палати зайшов Френкі із букетом квітів, містер Тікелс та любий лікар Крокет. Всі посміхалися та раділи. Крокет спитав, чи можу я ходити. Я вирішив перевірити. Поставивши ноги на підлогу, я відчув, що так, можу. Параліч пройшов, я — повноцінна людина. Доктор жестом покликав мене за собою. Ми знайшли вільний кабінет, та Крокет запропонував мені сісти. Сам він

почав ходити позаду мене.

“Знаєш, в чому особливість мого лікування?” - спитав Крокет, якого я тепер вважав найкращим ортопедом світу. - “Те, що я зміг змодельювати систему, у якій я був лише психіатром та лікував твою соціопатію. Цікавий дослід, чи не так?”

“Приємно чути, але я думав, що до цього ніхто цей тест не проходив”

“Проходили, Джордж, проходили. І всі вижили. Але всі знають один мій маленький секрет, який знаєш і ти,” — з цими словами він встромив шприц в мою шию та силою натиснув на кнопку. Мене оточила темрява. Вдруге в житті я помер.

“Дорога”

Дул ветер. Я люблю такие дни. Лично мне всегда было приятно ощущать развивающую мысли дуновение. Сегодняшний ветер был именно таким. Часть историй начинается именно с дороги. Так давайте и нашу начнем.

Каждая дорога куда-либо ведет. Не обязательно, что в Рим. По крайней мере, эта дорога точно не доходила до столицы Италии. Если честно, то она была не в самом лучшем состоянии. Впрочем, это не могло помешать мне в путешествии по закоулкам и ответвлениям дороги.

Я передвигался медленно, экономя силы на длительную дорогу. Уже более часа не видел ни одного транспортного средства, впрочем, как и человека.

Ветер не утихал, он в праве был диктовать условия погоды, которые стремительно намекали на скорый морозящий дождь. Я ждал его с нетерпением. Можете считать меня несколько странным, но именно дождевая погода включала дополнительные мыслительные ресурсы, именно она помогала в освоении нового и в те моменты, когда не хотелось делать что-либо.

Ненароком, я вспомнил свой вчерашний сон. Да, это был кошмар. Там не было мужиков с ножами на руках, не было дремучих чудищ. Страх кошмара был в другом. Чисто психологические и эмоциональные кошмары пугают, опустошают и выматывают куда больше обычной страшилки. Лучше бы не вспоминал, конечно.

Дождь все-таки начался. В дали я увидел темный силуэт. Он не отдалялся, стоял на месте и чего-то ждал. Через пять минут я поровнялся с высоким мужчиной в белом плаще, довольно схожей шапке и черным зонтом в правой руке. В левой он держал дипломат, явно, что с очередными документами. Я не видел его ранее, судя по всему, он тоже был весьма и весьма удивлен.

Встав рядом, я спросил чего он ждет. Человек поджал нижнюю губу и ответил, что стоит в ожидании автобуса. Часто ли они ходят, он не знал. Ну что же, все равно двигаться по ходу автобуса, почему бы и не подождать транспорт?

Человек оказался не шибко разговорчивым, но ответы его давались с поразительной точностью и искренностью. Когда-то он работал в маленькой строительной

компании, но после того, как начальник, который был его лучшим другом, предал моего собеседника, подставив под удар налоговой. Заключение, суд, оправдание. Но что же он делает здесь, на Богом забытой туманной дороге? Хороший вопрос, но на него ответа не было.

Ветер стих, дождь продолжал осеменять землю, такие дожди редко заканчиваются быстро. Джинсы начали верно намочать, но тут появился автобус.

Нельзя сказать, что автобус чем-либо отличался от остальных, просто мне на него рано, пока еще рано. Мой собеседник отбросил чемодан, встал на нижнюю ступеньку. Перед тем, как двери автобуса захлопнулись и мужчина уехал, он обернулся и приподнял свою шляпу. Автобус скрылся в тумане.

Поскольку здесь мне нечего было делать, я пошел дальше. Медленно, но дождь перестал лить и выглянуло солнце. Яркий оранжевый диск начал неестественно сильно пригревать, увеличивая температуру воздуха просто на глазах.

Пройдя неполный километр, я внезапно

обнаружил, что от луж простыл и след, что на небе нет туч, а лишь яркое солнце показывает свое лицо.

Ослепленный светом, я не заметил, как чуть не наткнулся на двухместную палатку. Попросив на всякий случай прощения у обитателей, я посеменял дальше, но тут меня отвлек дружественный голос. Передо мной стояла молодая пара. С милым рай и в шалаше, вспомнилось мне.

Счастливые не наблюдали времени, они жили собой, хотели вместе встретить закат, раз уж с рассветом так вышло. Они мне рассказали про те времена, когда солнце их жизнью было ниже, когда они детьми прятали фантики под стеклышки, когда они полноценно жили и получали удовольствие от того, что есть время. Сейчас у них было удовольствие другого рода. Нешуточная привязанность, перерастающая в эйфорию от душевной близости друг к другу. Такое солнце не падает быстро, по крайней мере, я этого страшно не хотел.

Дорога сменилась и переросла в горную тропу. С небольшими перерывами, я прошел определенный участок. Удивительное рядом: пошел снег. Наслышан про разницу

климатических условий на разных высотах, но не настолько же резко. Снег падал, залепляя видимость. Снег падал, заматая следы невиданных зверушек на тропе. Снег падал и я вовремя остановился, так как сзади на меня налетела пожилая дама.

Она не ведала пути, поскольку заблудилась, судя по ней, довольно давно. Дама попросила показать ей путь. Я было пригласил ее последовать за собой, но она отказалась, так как привыкла быть одна.

Грустно так, казалось бы, что есть в жизни радости помимо блужданий по лабиринтам засыпанных снегом дорог, отчего такой выбор делают люди? Вероятно, что потому, что слишком рано кладут руки. Слишком резко заканчивают подъем, ожидая таяние снегов и течения, по которому можно плыть.

Дама скрылась из виду, пускай хранит ее Господь. От холода, травм, животных и людей. Мой же путь пока не окончен.

Я не знаю пути, я просто иду. Кажется, что на этой дороге прошлое, настоящее и будущее идут рядом, тесно соприкасаясь своими временными осями.

Я вновь вышел на пологое. Естественно,

меня это уже не удивляло, снега здесь не было, как и дождя. Теплый воздух, запах цветов, легкий ветерок доносил трели соловья.

По левую сторону я обнаружил домик. Милый, одноэтажный, с уютной верандой. Ощущалось в нем что-то до боли знакомое и родное. Я тихонько подошел к нему, проведя пальцами по деревянным перилам. Дверь была приоткрыта.

В доме царило умиротворение. Если и можно здание назвать «домом для тела», то эта атмосфера была домом для души. Я понял, что здесь мой путь и окончен, я нашел свой дом. Как хорошо вернуться домой после долгой прогулки. И не важно, на самом деле, кто гулял: тело или душа.

Анджей Макхаузер
“Дорога”

Отпечатано в ЧП “Простобук”
www.mimolet.com

Заказ: 13-778083

Тираж: печатается по требованию

(с) А.Макхаузер, 2013
(с) Оформление. А.Макхаузер, 2013

ISBN _____

УДК _____

ББК _____